

Stranden

Efter Vestkysten er vores kyststrækning sammen med Sjællands nordøstkyst de mest udsatte kyster i landet, da de vender ud mod åbent hav.

18.000 - 20.000 m³ sand flyttes årligt i østlig retning, da vestenvinden er den fremherskende vindretning. Det betyder, at kysten nedbrydes mest i den vestlige ende, og at sandet ender i Odense Fjord. Om nogen år vil vi derfor have smalle stenstrande, hvis ikke der gribes ind.

Digelaget kontaktede derfor firmaet COWI for at få lavet en kystteknisk undersøgelse af strækningen fra Egebjerggaard til Erikshåb. På grundlag af rapporten valgte 2 på hinanden følgende generalforsamlinger med et meget stort flertal følgende løsning:

Forslag Type B

Et andet og nærliggende forslag er at strandfodre med så store mængder af sand, at stranden så at sige bliver mættet med materiale, og at der derved opnås forbedringer på alle fire punkter (1-4).

Det siger sig selv, at hvis der f.eks. tilføres så meget sediment (sand), at stranden som udgangspunkt i middel bliver ca. 10 m bredere (i alt ca. 0,5 mill m³), så vil ønsket om en bredere strand være opfyldt (pkt. 2). Der vil samtidig opnås mindre bølgepåvirkning og dermed indirekte bedre beskyttelse, idet bølgerne vil bryde mere og længere ude, end det er tilfældet i dag. En overslagspris for strandfodring med så store mængder er også ca. 22 mill kr.

Ved strandfodring opnås en bedre beskyttelse af de lavtliggende arealer bag digerne, idet mindre bølger mod digerne automatisk betyder mindre risiko for digebrud og for stort bølgeoverskyl.

Mere sand og en bredere strand vil dække mange af de eksisterende nedbrudte konstruktioner med sand og der opnås derved en stor æstetisk forbedring af hele projektstrækningen.

Strandfodring er altså på mange måder meget attraktiv, men er ikke i stand til at reducere den sydøstgående sedimenttransport. Uanset hvilken løsning der vælges må man regne med, at der ved de naturlige kystprocesser tilgår ca. 8.000 m³/år til projektstrækningen fra nordvest og mistes ca. 26.000 m³/år mod sydøst. Tabet på den nordvestlige del strækning er vurderet til ca. 12.000 m³/år, mens det for den sydøstlige del er ca. 6.000 m³/år. Dette overordnede erosionsmønster må tages i regning ved strandfodringsplanen, så der kompenseres løbende for at vedligeholde tabet. Rene fodringsløsninger tager ikke særlig godt hensyn til den skiftende karakter af projektstrækningen, hvor halvdelen mod nordvest har smal strand, mens den anden halvdel mod sydøst har en bredere strand, dog med mange nedbrudte høfder m.m.

En absolut minimumsplan til bevaring af status quo er årligt at tilføre en mængde sand til projektstrækningen, der er lig med tabet mod sydøst, dvs. ca. 18.000 m³/år. Omkostningerne udgør ca. 1 mill kr/år hvis der regnes med strandfodring hvert andet år.